

DOĞU'NUN DOSTU, BATI'NIN DÜŞMANI ; SESSİZ ŞEHİR SARAYBOSNA.

Aliyya'nın emaneti ya da Avrupa'nın Kudüs'ü, bir sessiz çığlık ya da zulmün ardındaki back vokal; ne dersiniz deyin. Kısık seslerdir Bosna, kehkeşansız gök, kovansız kalan arıların memleketidir Bosna. Yeşil tabutların memleketi Bosna. Dua yankılarının göğü inlettiği, varoluşun, zulüm ile iç içe bir direnişe girilen vatanımızdır Bosna. Drina'dan Neretva'ya oradan da Srebrenitsa'ya kadar zulüm kokan memleketir Bosna. Başlı başına bir direniştir aslında Bosna, Batı'ya karşı, tuğyana karşı.

Bosna gezi yazısı yazmalık memleket değildir. Gezip görülmelik, bak ne güzel memleket " demelik bir yer de değildir Bosna. Başkaldırışın, varoluşun, inancın memleketidir. Duvarlardaki kurşun izleri aslında " Srebrenitsa'yı unutmadık" demektir. Köşe başlarındaki o Saraybosna gülleri minik bedenlerin gözyaşıdır aslında. Kadiri Tekkesi, Mostar Camisi "Size köle olmayacağız" naralarıdır anlayana. Lahey umudun köhne bir kasvet ile yoğurulduğu yerdir. Sokaklarındaki Avusturya mimarisi "Batı aslında iyi çocuk da..." demekken egemenliğini hala üstünden çekmemiş olan Osmanlı mimarisi " Hiçbir zaman teslim olmayacağız" demenin sessiz yoluyla sadece. Gazi Hüsrev Camisi, medreseler; Hristiyanlık ve Yahudilik içinde kendini bulmanın, özüne ulaşmanın simgesidir aslında. O sebil nice aşıkların meskenidir kim bilir? Yeşillere sarılı tabutlar tohumu olacaktı aslında, zulmün üstünü kaplayacak söğüt dallarının. Türklere duyulan sevgi ile karışık özlem, " Are you Türk ?" samimiyetindeki sorular aslında " Siz misafir değilsiniz ki, Bosna sizin Türkiye'niz, Türkiye de bizim Bosna'mız." demelerinin bir şekliydi sadece samimi Boşnakların. Türk iseniz eğer bir başkaydınız onların gözünde. Umudun vücut bulmuş hali ya da Aliyya'nın " Bosna'ma güzel bakın" vasiyetinin sahibiydiniz onların gözünde.

Sokaklarda gezerken her ne kadar yolun ortasından yürüyenler biz Türklersak da Boşnakların gözünüzün içine umut ile nasıl baktığını görebilirdiniz. O temiz sokaklarda, Türk belediyeleri ile Bosna kasabalarının, köylerinin arasındaki kardeşliği sezebilirdiniz.

Bosna'yı soranlara, oranın varoluş cephesi olduğunu, Batı'ya Doğu için siper olan memleket olduğunu anlatın. Kanadı kırık ve zelil sanılan güvercinin kartal kesildiği, şahin kesildiği göktür Saraybosna. Küfre karşı dua ordularının karargahıdır Saraybosna. İman örsü ile dövülen bir kanalizasyon borusundan yapılmış roketlerin, Tito'nun o güçlü Yugoslavya'sının, Sırpların, Hırvatların dünyalık zevklerle dövülmüş makinahılarından güçlü olduğunun kanıtıdır Saraybosna. Abdülhamit'in buruk acısıdır, Türkiye'nin ilk savunma cephesidir Saraybosna. Saraybosna İzzetbegoviç'in emanetidir bize. Aliyya'nın şaheseridir. Dualar ile kubbelenen yer yüzüdür Saraybosna.

Nur Dağı çocuklarının Olympos Dağı çocuklarını yenişidir, Batı'ya atılan devrik, " Osmanlı tokadıdır" Saraybosna.

Dinsizin haktan imanının geldiği yerdir Bosna...

Ahmet Zübeyir TUĞLUCA

YAĞMUR YAĞAR YAĞAR SEVGİLİM

Ellerin yağar, gözlerin yağar, saçların yağar
Yağarsın içime çisil çisil
Bir karıncanın yürümesi gibi yuvasına
Yürürsün damarlarıma kımıl kımıl

Kavuşur toprağın çatlak çatlak olmuş elleri
Ab-ı hayat damla damla çoğalır dudaklarında
Köhne bir zindandan aydınlığa filizlenir tohumlar
Adın yazılı yapraklarında

Bir asâ olur elim, yol yol açarım denizleri
Dökerim sensizlikle kabaran günahlarımı
Yıkarım sensizliğin üzerine azgın suları
Bin asır seni görmeyen kor ateş çöllerim
Uyanırlar zafer zafer...

Beş parmak girer ufkuma göçmen kuşları
Bir çınar rüyasıyla uyanır gibi
Uyanır koşarım sana

Yağmur yağar, yağar sevgilim
Açılır gözlerim başka bir aleme
Kabrim sen,
Mahşerim sen,
Sıratım sen,
Cennetim, Cehennemim de sen
Seninle Kevser olur ırmaklarım
Seninle başlar sonsuzluk
Seninle ölür zaman...

ANNE

Kavruk güzelliğine rânâ düşen kınalı saçlarına ay vuruyor; Cennet ayağından bûseler çalıyor şimdi...Kimin üzerinde ana duası yoksa tez yıkılır yaslandığı tüm duvarlar...

Beni ellerinle besledin, yıkadın...Bütün gece ağlayıp seni uyutmadım. Yürümeği öğrettin. Hazırladığım yemekleri masanın altına döküverdim. Seninle olmak, bir oyundu belki, yitirilmiş ve de kaybedilmiş zamanlara inat bir oyun...Kızman önemli değildi, beni mutlu eden, kızıp sinirlendikten sonra beni göğsüne bastırıp sıkı sıkıya bana sarıldım. Beni bir koklayışın, bana bir tatlı sözün tüm kızmalarını yüreğimden uçurur giderdi.

ŞEHİR VE YAĞMUR

Şehri bütün kirinden, kokuşmuşluğundan ve bitmek bilmeyen sevgisizliğinden arındırmak için yağıyordu sanki yağmur. Üzerime düşen her damlada biraz daha temizleniyordu ruhum. Nasıl bir hengâme yaşıyordu farkında bile değildi, yaşamın bir ucundan tutmaya çalışan insancıklar. Doğru ya ne olabilirdi ki başka, gökten su damlıyordu hepsi bu... Gecenin kasveti sarıyordu ay ışığını. Etrafı çepeçevre saran bir hüznün gölgesinde bulutlar ağlıyordu. Yüzüm kızarıyordu, bir yandan da yağmura eşlik etmemek için avuçlarımın arasında eziyordum bütün hissiyatımı. Bir mahşere tanıklık ediyordu sema. Kuşlar bile çoktan terk etmişlerdi kenti. Ben kuytu köşelere saklanmış tek nefer, tabancanın namlusuna gitmeye meyilli son kurşundum umuda sıkılacak. Neydi bu Allah'ım. Bir yandan gazabımı hatırlatırken yıldırımlar, diğer yandan kol kola girmiş dans ediyordu bütün ruhlar.

Uzun zamandır gönül gözüme mil çekilmiş gibi âmâ bakarken hayata bu aydınlığın ortasında, ışıktan sarhoş bulmuştum kendimi. Caddelerde biriken karanlık sulardan bile aydınlıktı yüzüm. Yağmurda kutsanmışım adeta. Bir aziz gibiydim yalnızlığa gark olmuş. Soğuk, tenime yapışmıştı üşüyordum. Ama annemin kucağı kadar şefkatliydi sokaklar. Alabildiğine uzayan yol kenarlarında yitirdiğim hayatımı izliyordum buğulu camlarda.

Ömer KOLSUZ

Beni güzel kıyafetlerle süsledin. Gördüğüm ilk çamur birikintisine atlayıverdim. Atladığım çamur değildi benim için. Eve geldiğimde önce biraz somurtup sonra ruhumu okşayıcı sözlerle sinende bana da yer vereceğini bildirdim.

Beni okula hep sen götürdün. Bense sokaklarda 'gitmiyecem!' diye ağlayıp durdum. Okulu sevmemenden kaynaklanan bir inat değildi bu. Amacım senden ayrılmama, seninle birkaç dakika daha fazla zaman geçirebilme endişesinden ibaretti.

Geçen yılların ardından, değişen dünya ile beraber ben de değişmişim. Artık seninle olan kavgalarımızda masumiyetimi kaybetmişim. Senin de bunun neticesi olarak, beni daha az sevdiğini düşünmeye başlamışım. Tek kelimeyle benim için ufukta bir 'muhafeft devri' görünüyordu. Televizyonda seyretmemi istemediğin ne kadar program varsa sen evde yokken hepsini izledim.

İş yaşamı ve kariyerim hakkında bana fikir vermek istedin, "Ben senin gibi olmayacağım." diyerek tersledim seni. Kep giyme töreninde gururla sarıldın, sana itiraf edemesem bile yüreğimde bir yerlerde arkadaşlarıma karşı bir utanma duygusu hissettim.

Hastalandığında, hafta sonunda seni görmeye geldiğim zaman çok mutlu oldun. Sana yaşlıların zamanla çocuk gibi nazlı olduğunu söylerken, taşların bile yüreğini kanatan sevgi, benim kanımı dondurmuştu da o kadar hissiz ve bir o kadar da taş kalpli olmayı becerebilmişim.

Ve bir gün...O öldü...O güne dek onun için yapamadığım ne varsa, o anda bütün bunlar kalbime bir yıldırım gibi düştü. Tek kelimeyle çökmüştüm. Tüm duvarları dünyanın üzerime yıkılıyor, bütün şimşekleri semanın yüreğime çakıyordu. Gözlerim git gide kan kızılı renge bürünüyor, dünyanın öbür ucuna giden ayaklarım beni taşıyamaz oluyordu. Artık ne teselli arayacağım bir sine, ne de muzip şakaların ardından sığınabileceğim bir yürek kalmıştı.

Yalnızdım. Milyonluk bir şehirde tek başına, kalabalıklar arasında yalnızdım. Ve yeryüzünde hiçbir insan benim kadar yalnız değildi. Kanı dökülmüş bir damar, yatağından ayrılmış bir ırmak, yörüngesinden sıyrılan bir yıldız gibiydim ...Kep giyme töreninde senden utanan kendimden, artık utanıyordum...

Seni kaybetmişim.

Ben, beni koruyan meleğimi kaybettim.

Neredesin? Seni çok özleyorum anne...

Gürkan YILMAZ

İSLAM'DA HUZUR VAR MIDIR?

İslam huzur dinidir, Müslümanlar huzurludur bunu hepimiz böyle bilsek de Müslümanlar huzurlu değildir. Evet İslam temizlik, rahatlık içerir. Müslümanlar Allah'a ibadet eder. Allah'a ibadet ettikçe insan rahatlar ve ferah bulur. İnsan ibadet ettikçe Allah'a borcunu öder ve ona karşı görevini yerine getirmiş olur. Ancak Arakan'da, Filistin'de, Suriye'de ve dünyanın birçok birçok yerinde Müslümanlar ibadetlerini yerine getiremiyorlar.

Hepimiz acıkınca karnımızı doyuruyoruz ve istediğimiz yemeği annemize yaptırıyoruz ama onlar açlar ve istediklerini bırak, yemek bile bulamıyorlar.

Ve bizim babamız eve gelirken eli boş gelmezken onların bir evi bile yok.

İşte Müslümanlar bu haldeyken biz nasıl rahat ve huzurlu oluruz. O yüzden Müslüman huzurlu değildir.

Cağrı YILMAZ

ERENLERİN BAĞINDAN

Yakup Kadri KARAOSMANOĞLU

“Yıllar yârlardan, yârlar yıllardan vefasız. Kara baht bir kasırğa gibi. Bu ne baş döndürücü iş. Geceler günleri, günler geceleri kovalıyor; cefâlar cefâları kolluyor. Saçlarımızda aklar akları; alnımızda çizgiler çizgileri doğuruyor. Tevekkül güç, isyan vahim; felek hiç rahmetmeyecek mi?”

Böyle başlıyordu Yakup Kadri'nin Erenlerin Bağından'ı. Okulumuzun edebiyat öğretmeni bir gün bu kitabı tanıttı bize. Kendisine de fakültedeki hocası tanıtmış. Hatta cildi bozulur diyerek fotokopi çekilmesine bile izin vermemiş. Yıllarca aramış hocam kitabı ama nafile. Derken bir gün Kızılay'daki Olgunlar Caddesinde dolaşırken nasibine bu kitap düşmüş. Haliyle bizim de nasibimize...

Kitap mensur şiir türünde bir eser. Düzyazı gibi görünen ama şiirsel bir hava taşıyan enfes bir kitap. Mensur şiir dalında Halit Ziya'nın ayrıca Kaya Bilgegil'in de ismini zikretmemiz lazım. Özellikle Kaya Bilgehil'in Cehennem Meyvası adlı kitabını sınıf olarak hala aradığımızı ifade etmeliyim.

Bu arada hocamız da bize fotokopi için vermedi kitabı. Yalnız telefonla birkaç sayfasının resmini çekebildik hepsi bu.

Aşağıdaki parçayı o resimlerden derledik. Umarım anlaşılıyor diye bir kenara itmez, anlamak için gayret gösterirsiniz.

“Bahçeler bozuldu; yuvalar dağıldı; yollar silindi; cihân virân oldu.” Yaşlı gönül şimdi böyle diyor, her şeyi kendine eş görüyor. Bu da bâtlı hislerden biri. Cihân ne vakit mâmur idi? Bahçelerde ne vakit güller açtı? Ne vakit yuvalarda bülbüller öttü? Yollardan ne vakit yârlar geldi? Umduk, bekledik, düşündük. Hangi şey umduğumuza uygun düştü? Gördüğümüz düşündüğümüze benzedi mi? Gelenler beklediğimize değdi mi?

Nedense hülyâmız bize kâfi gelmedi. Bütün güzellik gibi bütün hakikat de onda değil miydi? Bize aşk için kadın, vecd için bâde lâzım mıydı? Biz ki Elest bezminde sevmişler, Elest bezminde mest olmuşlarız. Şimdi kalbimiz boş, başımız doludur. Ağzımızda zehir, gözlerimizde ateş var; tatsız bir sarhoşluk içindeyiz. Ve artık yolun ortasını geçtik ve saçlarımızda aklar akları; alnımızda çizgiler çizgileri doğuruyor. Ve ellerimiz, dizlerimiz titriyor ve önümüzdeki ufuklarda fenâ havası esiyor. Söyle gençliği ne yaptın? Söyle gençliğimi ne yaptın? Bundan sonra hülyâlara dalmak kâbil olmayacak mı? Bu tez ve tatsız seyahatte o kadar çirkin şeyler gördükten sonra söyle, artık o sessiz, şefik, rayihâli ve şeffaf hayâletler bizim ruhumuzu ziyaret etmeyecek mi?

Ey ezeli sevgilinin hayran âşıkları! En güzel sözler sizin ağzımızdan çıktı ve en coşkun seller sizin bağrımızdan aktı. Sizi anlayanlar anladı, anlamayanlar anlamadı ve bundan sonra gelecekle sizi hiç anlamayacaklar. Zirâ her geçen asır bizi sevgilinin dolaştığı bahçeden ve güzelliğin tecellî ettiği aynadan biraz daha uzaklaştırıyor, gözleri sönüyor, gönüller körleşiyor. Dünyanın bütün yolları bir gurbet diyarına akıyor. Bu gurbet diyarı çoraktır, onu biz göz yaşlarımızla sulayacağız. Tâ ki burada da İsa'nın gölgesinde yattığı zeytin ağaçları ve pîrimiz Yunus'un yemişinden yediği erik ağaçları ve nar bahçeleri ve üzüm bağları ve güzel kokulu kekikler ve kızıl yapraklı defneler ve sular üstünde eğilmiş söğütler hâsıl olsun ...Ve tâ ki kederden dili tutulan şâirin kalbine ferah gelsin...

Ey yuvasız bülbülden daha garip olan ruh, söyle sığınağın neresidir? Nerede ve hangi gün karar kılacaksın? Seneler geçti. Aradığını bulamadın, çırpındın, bağırdın kimseler bilmedi; kâh bu dalda, kâh o dalda ârâm etmek istedin muvaffak olmadın. İçinde taşıdığın talaşı etrafa vermek istedin, kimseler almadı. Ezasını terennüm etmekten başka bir şey bilmeyen âvâre bülbül, söyle yuvan nerededir? Söyle eşin kimdir?

Dediler ki gülün hasretiyle yaralısın. Ben inanmadım, âvâre bülbül...Hangi gül sana dayanır, hangi gül senin sesinle sararıp solmaz? Eğer o gül mevcutsa bil ki senin sevdâna layık değildir.

Aziz dost, bülbül şeydâ ise, gül perîşandır... Kim kime rahmedecek?”

Ömer Faruk TASPINAR

Mehmet SENTÜRK

SEN HEP BÖYLEYDİN İŞTE

Cd'ye sıkıştırılmış şarkılar gibiydi aşkların
İstedikçe sıkıştırdın
Ya da istendikçe
Ya herkesi beğendi gözlerin
Ya da beğendirdi
Sen hep böyleydin işte
Ya da hep böyle olmak istedin

Tükenmez kalem gibiydi senin aşkların
İstedikçe yazdın
Ya da istendikçe
Ya kalem tükenmedi
Ya da tüketmek istemedin
Sen hep böyleydin işte
Ya da hep böyle olmak istedin

Yıpranmayan kağıt gibiydi senin aşkların
İstedikçe yazdın
Ya da istendikçe
Ya kağıt yıpranmayanlardandı
Ya da sen yıpratmak istemedin
Sen hep böyleydin işte
Ya da hep böyle olmak istedin

Yüreğin gibi boş bir kafesti senin aşkların
Ya kimseyi evcilleştiremedin
Ya da evcilleştirmeyi bilemedin
Ya kafesin kapısını açık tuttun
Ya da açık unuttun
Sen hep böyleydin işte
Ya da hep böyle olmak istedin

Senin aşkların hep sahteydi
Çünkü sen de aşkların gibi sahteydin
Sen hep böyleydin işte
Ya da hep böyle olmak istedin
Sen böyleydin...

Ahmet Yasin OĞUZ

Lay Lay Lom

Bir sabahtı kalktım sol yanımda pencere... Pencereden kuş sesleri gelmekte. Kendimizi özgür bilirken kuşları görünce özgürlüğün ne demek olduğunu öğrendim onlardan. Tutsağız biz karşımızdaki bilgisayara, televizyona, elimizdeki telefona... Özgürüz değil mi aslında? Dört duvar arası mahkum kalmışız, müebbet hapis almışız. Hem de hakim tarafından değil kendi kendimize ceza vermişiz. Gardiyanlar bile anlamış bizim buradan kurtulamayacağımızı, bırakmışlar bizi çaresizlikle...

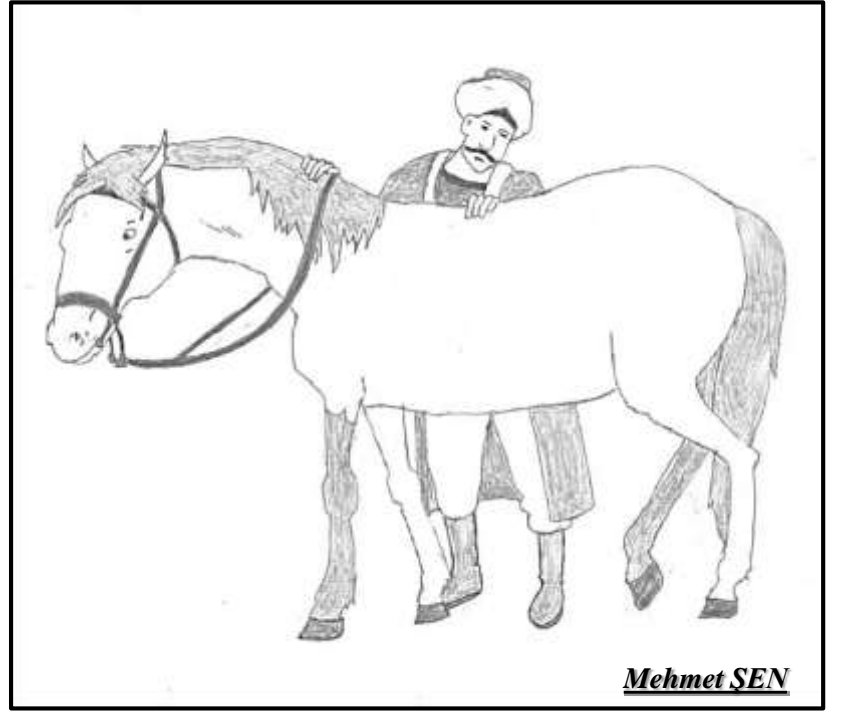
Bizi özgürlükten koparan şeyleri, kuş cıvıltılarını tercih etmişiz mesaj sesine. Rüzgar sesini zil sesine tercih etmişiz, yeşil ağaç görüntüsünü kutuya hapsedmiş. Aslında böyle olmamalıydı. Özgür kalmalıydık, benliğimizi yitirip esir düştük, kimsenin bizi esir istemediği halde. Akraba ziyaretleri bayıyor diyor insanlar, asıl baymaması gereken şeyler baymaya başlamış bizi.

Bayramlarda şeker toplayan çocuklar yok artık, elinde tablet, şeker oynayan çocuklar var. Akşam ezanı okunana kadar saklambaç oynayanlar değil, yedi gün yirmi dört saat Gta oynayan çocuklar var. Artık sevebilen gençlik tükenmek üzere, artık mahalle ağabeyleri yok koruyup kollayan. Kitap okuyan gençlik yok artık, karşı cins peşinde koşan bir gençlik var. Öyle bir gençlik ki lafa gelince kardeş arkadaş, icraata gelince sırta kadem bir gençlik...

Eski arkadaşlıklar yok artık derdimizi kendi derdi edinen insanlar öldü. Ya büyükler, ya büyükler ... Terlik atan anneler şimdi Facebook'tan oyun isteği atıyor evlatlarına. Artık yemek yapmıyor kimse, eski misafirlikler yapılmıyor artık, ne gerek var gerçi görüntülü arama çıktı değil mi? Ya babalar, ya babalar... Hayatın yükü omuzlarına binmiş babalar... Bir Pazar gününü dahi çocuklarına ayıramayan babalar, parayla evlatlarını mutlu ettiğini sanan babalar, sadece'' işi'' olan babalar, sahi ne zaman öldü herkes, ne zaman tükendi gerçek sevgiler?

Esnaflara ne demeli peki? Büyük alışveriş merkezleri inşa edilmeye başlandı. Abi şunu alayım da parasını akşam getireyim diyeceğimiz bakkal amcalar nerede, para üstüne sakız verenler nerede? Gerçekten işi para için değil de insanlar için yapan insanlarda mı öldü yoksa?

Okullarda öğrenciler nerede ? Okullarımız dolu deme bana, sadece lay lay lom gözükten kafalarla dolu sıralar.

Mehmet SEN

Kimse bu memleket derdinde değil, okumak istemiyor kimse, düzen değiştirdi bizi. Okullar elinde teşbih, ağzında sigara, bağı açık, gömleklele kız liselerinin önünde bekleyenlerle dolmuş, kimsenin annesi, bacısı aklına gelmeden olmuş bunlar. Bir kız kardeş edinmek zor olmuş artık, edindiği kardeşe bile yan gözle bakanlarla dolmuş yanımız.

Öğretmenler sadece öğretiyor değil mi? Evet sadece öğretiyor ama o okulların bir amacı daha var; Eğitmek, öğretmen yanında eğitmek. Eğitmek için öğretmen öğrenci arası arkadaşlık gerek, sahi biz çıkartalım eğitim kelimesini sadece öğretim kalsın. Eğitimsiz bir öğretim, neye olur faydası? Herkes kendi benliğini yitirmiş herkes çıkarıcılık menfaatçilik yapmaya başlamış. Evet sahi ne ara oldu bunların hepsi, neden biz farkına varamadık? Varmak istemedik belki de, artık düzen bizi değiştirmiş. İlk önce kendimizi değiştirip bizi değiştiren düzenle kavga edeceğiz, kavgamızdan galip çıkacağız, çıkmamız gerekli belki de. İşte bir sayfa daha kapanıyor özgürlüksüz hayatta, bir sayfa daha sona eriyor umutsuzlukla ve bir gün daha geçer yitirmişlikle.

Aytekın Mert CELİK

İLİM

**Gittim ilim mektebine,
Hayranım ilmin edebine.
Kur'an dinmez dilimde,
Allah aşkı sürdükçe.**

**Bizler imam hatipliyiz,
Birer ilim talebesiyiz.
Birbirimize küsmeyiz,
Muhammed aşkı sürdükçe.**

Dursun ARSLAN

BENCİLLİK

Dünya üzerindeki en değerli varlık insan; gururu, duyguları, yaşadığı bir hayatı vardır. İnsanlar içinde empati nedir bilmeyen kişiler, yukarıda saydığımız özellikleri hiçe sayıp karşısındaki kişiyi küçük düşürecek şekilde dalga geçer. Çevremizde bu kişilere rastlayabiliriz, o kişiye yaptığının yanlış olduğunu söylesek ne fayda, aldırılmaz devam eder. Bilmiyorlar ki Allah'ın yarattığı insana bir hayvan veya başka dalgacı bir lakap takılmayacağını İnsan olan kişinin gururu kırılır. İnsan ki içinde dert biriktirendir. İnsan ki zorluklara dayanandır. Ve o insan ki ağzıyla, diliyle insanları incitendir.

İncinsen de incitme! Hayatın felsefesi bu galiba.

Tahir DEMİR

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Resul ÇELEBİ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Fahrettin GÜROL

GÖRSEL DANIŞMAN

Emine ASMA

YAYIN KURULU

Seyfullah KAYA
Mustafa MADEN
Nezih Erhan KESKİN
Cemil BÜLBÜL

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Cumhuriyet Mh. Gazi Sokak No 7
Çubuk / ANKARA 0312 837 95 90